

NORA: Tako potrpežljivo sem čakala osem let. Bog mi je priča, da se popolnoma jasno zavedam, da se čudeži ne gode vsak dan. Potlej pa se mi je zvalila ta nesreča na glavo; in tedaj me je obšlo tako neomajno zaupanje: zdaj se bo zgodilo tisto čudovito. Ko je ležalo Krogstadovo pismo tamle v nabiralniku – mi niti malo ni prišlo na misel, da boš pripravljen ukloniti se samovolji tega človeka. Tako trdno sem bila prepričana, da mu boš rekel: Kar raztrobite vse skupaj vsemu svetu. In če bi se bilo to zgodilo ...

HELMER: Ja, kaj potem? Da bi izpostavil svojo ženo sramoti in ponižanju!

NORA: Ko bi se bilo to zgodilo, sem bila tako trdno prepričana, boš stopil pred ves svet in rekel: Jaz sem kriv.

HELMER: Nora!

NORA: Misliš, da bi sploh sprejela tako žrtev od tebe? Ne, prav gotovo ne. Ampak kaj bi zaleglo moje zagotavljanje v primeri s tvojim? To je tisto čudovito, kar sem s strahom pričakovala. In ravno zato sem si hotela vzeti življenje, da ti ne bi bilo treba pred ljudi.

HELMER: Z veseljem sem pripravljen noč in dan delati zate, Nora, prenašati namesto tebe skrbi in bridkosti. Nihče pa ne more žrtvovati svoje časti za človeka, ki ga ima rad.

NORA: To je storilo že na stotisoče žensk.

HELMER: Joj, pa res misliš in govoriš ko nespameten otrok.

NORA: Že mogoče. Pa tudi ti ne misliš in ne govoriš kot človek, kateremu bi se mogla pridružiti. Ko te je minil strah – pa ne pred tistim, kar je grozilo meni, temveč pred tistim, čemur si bil sam izpostavljen, in ko je bila vsa nevarnost mimo – se ti je zazdelo, kakor da se ni sploh nič zgodilo. Spet sem bila natanko tako kakor prej, tvoj škrjanček, tvoja lutka, ki jo boš poslej še dvakrat previdneje nosil po rokah, ker je tako slabotna in rahla. Vstane. Torvald, tisti trenutek se mi je posvetilo, da sem osem let živela s tujim moškim in da sem mu rodila tri otroke. ... Joj, ne prenesem več misli na to! Najrajši bi se raztrgala na drobne koščke.

(Prevod: Janko Moder)